

2

O dva měsíce, tři dny a přibližně osm hodin později hodiny na krbové římsce odbily poledne. Kapitán Rolfe, Pán pirátů, se opozdil. Pravda, Celaena se Samem zrovna tak, ovšem Rolfe k tomu neměl žádný důvod. Ne když už promarnili dvě hodiny. Ne když se měli setkat v *jeho* pracovně.

Krom toho to nebyla *její* chyba, že nedorazili včas. Nedokázala poroučet větrům a ti ustrašení námořníci plavbu do souostroví Mrtvých ostrovů nechtěli nijak uspěchat. Nechtěla ani pomyslet na to, kolik zlata musel Arobynn vydat, aby podplatil posádku, aby byla ochotná vypravit se daleko do vod ovládaných piráty. Jenomže Zátoka lebky se nacházela na ostrově, proto neměli stran dopravy příliš na výběr.

Celaena skrytá pod příliš dusným černým pláštěm, v tunice a ebenové masce vstala ze židle před stolem Pána pirátů. Jak se opovážoval nechávat ji čekat! Koneckonců přesně věděl, proč tu jsou.

V ruku pirátů našli smrt tři nájemní vrazi a Arobynn ji vyslal, aby byla jeho osobní dýkou a vymohla náhradu za ztráty, které cech vrahů utrpěl v důsledku jejich smrti, pokud možno ve zlatě.

„S každou minutou, kterou nás nutí čekat,“ pronesla Celaena k Samovi a maska její slova tlumila a zjemňovala, „mu k dluhu připočtu deset zlatek navíc.“

Sam, který svou pohlednou tvář neskrýval pod maskou, zkrčil ruce na hrudi a zamračil se. „Nic takového neuděláš. Arobynnův list je zapečetěný a tak to i zůstane.“

Ani jeden, ani druhý nebyli dvakrát nadšení, když Arobynn oznámil, že vyšle Sama na Mrtvé ostrovy s Celaenou. Zvlášť když Benovo tělo – které Celaena skutečně získala nazpět – neleželo v zemi ani dva měsíce. Bolest z jeho ztráty ještě zdaleka nepominula.

Její mentor jí sdělil, že Sam bude její ozbrojený doprovod, ovšem Celaena věděla, co jeho přítomnost znamená: Byl hlídacím psem. Ne že by se dopustila něčeho zlého, když se měla setkat s pánem erilejských pirátů. Byla to životní příležitost, přestože hornatý ostrůvek a polorozpadlý přístav na ni zatím velký dojem neudělaly.

Očekávala sídlo podobné Tvrzi vrahů, nebo alespoň starý opevněný hrad, avšak Pán pirátů si zabral celé horní poschodí dosti pochybného hostince. Stropy byly nízké, prkna na podlaze vrzala a Celaena v přeplněném pokoji, který jen násobil nesnesitelné horko panující na ostrovech, ve svém oděvu ronila vědra potu. To nepohodlí ale stálo za to: Když procházeli Zátokou lebky, kolemjdoucí se otáčeli při pohledu na ni a na její povlávající černý plášť, drahé oblečení a masku, které ji proměňovaly v přízračný stín. Trocha zastrašování nikdy neškodila.

Celaena došla k dřevěnému stolu, zvedla z něj papír, který otočila v rukách navlečených v černých rukavicích, aby si ho mohla přečíst. Záznamy o počasí. Jak nudné.

„Co to vyvádíš?“

Celaena zvedla další papír. „Pokud se Jeho Pirátskost kvůli nám nehodlá obtěžovat s úklidem, nechápu, proč bych se nemohla podívat.“

„Bude tu každým okamžikem,“ sykl Sam. Celaena však pozvedla rozloženou mapu a prohlédla si tečky a značky lemující pobřeží světadílu. Pod mapou se zalesklo cosi malého a kulatého. Rychle ten předmět zastrčila do kapsy, než si toho Sam stihl všimnout.

„Buď zticha,“ odvětila a otevřela zamřížovanou přihrádku ve zdi vedle stolu. „Díky těm rozvrzaným prknům ho uslyšíme na míli daleko.“ Přihrádka byla přeplněná smotanými svitky, pery,